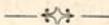

къмъ малкитѣ тигърчета. Майката не се оплашила: събрала всичкитѣ си сили и съ голѣма яростъ се хвѣрила върху змията. Страшнитѣ хладни членове на змията обвили тигрицата и не ѝ давали да дишала. Майката въ отчаянието си така силно стиснала съ остритѣ си зѣби шията на змията, щото тя веднага захванала да се гърчи и прѣвива въ прѣдемъртни движения... Тигрицата съ голѣма мѣжка, се освободила; тя била отпаднала, разбита, смачкана... Но била щастлива, гдѣто спасила милитѣ си рожби.

Това било добъръ урокъ за малкитѣ тигърчета: отъ тази случка тѣ ще се научатъ, когато порастнатъ и тѣ така да защищаватъ рожбитѣ си.

Къмъ славея.

Птиче мило,
Лекокрило,
Сладко ми запѣй, —
И за радостъ
И за сладостъ
Сърдце ми копнѣй.

Ти си, птичко,
Мене всичко —
Ти си моя чаръ,
Че въ гората
Прѣдъ зората
Пѣешъ ми съ жаръ.

Твойтѣ пѣсни
Сѫ прѣлестни,
Че сѫ отъ сърдце,
Тѣ сѫ благи
И сѫ драги —
Веселять лице...

И гласеца,
Що вѣтреща
Носи околь менъ,
Слушамъ ази
И тогази
Съмъ честитъ, засмѣнъ!
Люб. Бобевски.

